

Pro malou Lenku

Jaromír Nohavica

1. Jak mi tak docházejí síly, já pod jazykem cítím síru,
víru, ztrácím v sebe víru, a to mě míchá,
minomety reflektorů střílí, jsem malým terčem na bitevním poli,
kdekdo mě skolí, a to mě bolí, u srdce píchá.

R: Rána jsou smutnější než večer,
z rozbitého nosu krev mi teče,
na čísle 56 109 nikdo to nebere,
rána jsou smutnější než večer,
na hrachu klečet, klečet, klečet,
opustil mě můj děd Vševěd a zas je úterek.

Jak se ti vede? No někdy fajn a někdy je to v háji,
dva pozounisti z vesnické kutálky pod okny mi hrají:
tú tú tú ...

2. Jak říká kamarád Pepa: co po mně chcete, slečno z první řady,
vaše vnady mě nebaví a trošku baví,
sudička moje byla slepá, když mi řekla to, co mi řekla,
píšou mi z pekla, že prý mě zdraví, že prý mě zdraví.

R:

3. Má malá Lenko, co teď děláš, chápej, že čtyři roky, to jsou čtyři
roky
a čas pádí a já jsem tady a ty zas jinde,
až nebudu, říkej, žes' mě měla, to pro tebe jsem skládal tyhle sloky
na hrachu klečel a hloupě brečel a světu dával kvinde.

R: Rána jsou smutnější než večer,
z rozbitého nosu krev mi teče,
na čísle 56 109 nikdo to nebere,
rána jsou smutnější než večer,
na hrachu klečet, klečet, klečet,
opustil nás náš děd Vševěd a zas je úterek.

Jak se vám vede? No někdy fajn a někdy je to v háji,
dva pozounisti z vesnické kutálky pod okny nám hrají:
tú tú tú ...